

תת"ע (חדרה) 1764-11-23 - עווד אחמד נ' מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

תת"ע (חדרה) 1764-11-23 - עווד אחמד נ' מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
תת"ע (חדרה) 1764-11-23
עווד אחמד

נגד

מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה
[29.07.2024]

כבוד השופטת עידית פלד
החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 11.4.24.
עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון, אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמאישור המסירה בתיק בית המשפט (וכולל את מספר הדו"ח, שמו של המבקש, ת.ז., כתובתו כולל ת.ד., וכן סטטוס המסירה, חותמת וחתימת עובד הדואר) עולה, כי הזמנה לדין נשלחה למבקש וחזרה בציון 'לא נדרש'; והמבקש לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הציג כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם; רע"פ 805/09 שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל).

נקבע, כי "משמעות אישור מסירה בו מצוין כי הדואר "לא נדרש", כשמה כן היא, שהמערער לא ניגש לדואר ולמעשה נמנע מלדרוש את הדו"ח שנשלח אליו בדואר רשום. מכאן, הנטל עובר למערער להראות כי מחדלו אינו תוצאה של הימנעות מכוונת, אלא כי מדובר בסיבות שאינן תלויות בו." (עפת (מחוזי חיפה) 2047-09-22 סלומן נ' מדינת ישראל, 24.10.22, פסקה 7);

עוד נקבע, כי "על מנת לסתור את החזקה, אין די לטעון לקיומם של פגמים או חוסרים "באישור המסירה"- הוא המסמך אליו מכוון המערער, אשר בו צוין כי הדואר לא נדרש. על המערער הנטל להראות באמצעות ראיות, מסמכים או בעקבות ברור שעשה, כי אי קבלת הדואר אינה נובעת מכך שהוא נמנע מלקבלו. ... הטענה כי אישור המסירה חסר פרטים, אין בה כדי לכפר על המחדל של המערער ומשמעותיו." (עפ"ת (מחוזי חיפה) 10086,10054-11-21 גאווי נ' מדינת ישראל, 29.11.21, פסקה 9); ו"שעה שדבר הדואר לא נדרש, והמערער לא הוכיח כי לא קיבל את ההזמנה לדין בנסיבות שאינן תלויות בו ולא הציג כל ראיה אחרת שבכוחה לסתור את חזקת המסירה, הרי בדין בית משפט קמא דחה את בקשת המערער לביטול פסק הדין" (עפ"ת (מחוזי חיפה) 26126-01-22 אלגאוי נ' מדינת ישראל, 17.1.22, בפסקה 9).

וכפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון, גם אם אישור המסירה חסר בפרטים, אין בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, וחסרים נטענים לא מפריכים כשלעצמם את חזקת המסירה. וראו רע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (נבו) (30.08.2021) פסקה 8; רע"פ 6942/20 בשארה ג'ראיסי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.11.2020); רע"פ 5356/20 יאסר טחאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.08.2020); רע"פ 1581/20 מהנד אבו חמיד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.03.2020); רע"פ 6153/20 אריאל טורג'מן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.09.2020); רע"פ 7382/20 ניסים אקוקה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.11.2020). ובענייננו, המבקש לא בירר את נסיבות מסירת הדו"ח, ואף לא פנה לסניף הדואר לבירור טענתו, ולפיכך, יש לראותו כמי שקיבל את ההזמנה לדיון. וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 53629-08-23 נדים סלאמה נ' מדינת ישראל (נבו) (15.10.2023).

לפיכך, המבקש לא עמד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיו, וניתן היה לדון אותו בהיעדרו. אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו.

בפסיקה נקבע, כי אין בעצם הטענה כי אחר נהג ברכב כדי לבסס חשש לעיוות דין. וראו לעניין זה רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (נבו) (28.11.2013), שם נקבע, כי "טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, אינה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו."; וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 53629-08-23 נדים סלאמה נ' מדינת ישראל (נבו) (15.10.2023).

יתרה מכך, תצהירה של אחלאם עווד, אשר ממנו עולה כי היא נהגה, הינו תצהיר סתמי, ואין מתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגישת התצהיר מה היו מעשיה ביום 22.1.23, כשנה וארבעה חודשים טרם הגשתו של התצהיר.

אין גם לקבל את הטענה, כי התמונה מתעדת את יציאת המבקש מהצומת, שכן לדו"ח צורפה תמונה נוספת, כפי העולה מהדו"ח שצורף לבקשה.

גם טענת ההתיישנות דינה להידחות - תקופת ההתיישנות במקרה דנן, המבוסס על צילום רכב, קבועה בסעיף 225(א) לחוק סדר הדין הפלילי. על פי סעיף 225א(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי, נדרשת המשטרה לשלוח את הודעת הקנס לנמען בתוך ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה.

ויובהר, כי החוק מסתפק בשליחת ההודעה על קיומה של העבירה, ואינו דורש קיומה של מסירה (ראו רע"פ 4967/21 אליהו נחום בע"מ נ' מדינת ישראל (נבו) (02.08.2021)); ו"כל עוד ההודעה נשלחה אליה בתוך התקופה הנקובה בסעיף 225א(1) לחסד"פ, אין בכך כדי למנוע הגשת כתב אישום נגדה מחמת התיישנות" רע"פ 4967/21 אליהו נחום בע"מ הנ"ל, בפסקה 11); ומשנשלחה ההודעת קנס לנאשם בתוך המועד שנקבע, העבירה שיוחסה לו לא התיישנה.

בענייננו, כפי שעולה מתגובת המשיבה ואישור המסירה שצורף, הודעה על ביצוע העבירה נשלחה לנאשם בדואר רשום בתאריך 23.1.23; דהיינו תוך 4 חודשים ממועד העבירה (22.1.23); כך שדין טענת ההתיישנות להידחות. גם העונש שהושת על המבקש (קנס ופסילה על תנאי) הינו סביר, בהתחשב בחומרת העבירה ומסוכנותה, כאשר מדובר בעבירה מסוכנת ומסכנת, ובעברו התעבורתי; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין; והטענות בדבר נסיבות אישיות נטענו בעלמא.

לפיכך, הבקשה נדחת, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)). עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשפ"ד, 29 יולי 2024, בהעדר הצדדים.